

عنوان مقاله:

هویت شخصی و جمعی و مولفه‌های بارز آنها در شعر محمود درویش و قیصر امینپور

محل انتشار:

کاوش نامه ادبیات تطبیقی، دوره 10، شماره 4 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

مسعود سپه‌وندی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد خرمآباد، خرمآباد، ایران

خلاصه مقاله:

محمود درویش و قیصر امین‌پور هر دو از شاعرانی هستند که در آثارشان هویت - چه اجتماعی و چه فردی - رشد، بلوغ و تبلور ویژه‌ای یافته است؛ تعهد اجتماعی و معنابخشیدن به آرمان‌های فرمی و ساختاری یک شعر، از اجزا جدانشدنی شعر متعهد بوده است؛ به طوری که بسیاری از منتقدان هدف نهایی شعر را تحقق همین تعهد دانسته‌اند. وجود هویت‌های فردی و جمعی در شعر، زمینه‌ساز بروز آرمانهای شخصی و اجتماعی می‌شود که شاعر به وسیله آنها همزادپنداری خود با جامعه و مخاطب خاص را به نمایش می‌گذارد. محمود درویش و قیصر امین‌پور هر دو از هویت‌های جمعی خود، برای حفظ ارزش‌های جامعه و روحیه انقلابی، نهایت استفاده را برده‌اند تا جایی که بسیاری از شاخصه‌های محتوایی آثارشان از زاویه دید این گرایش، قابل تحلیل و تطبیق است. عشق به وطن، مقاومت و مبارزه، نوستالژی جمعی، تاریخ یک ملت و... از ارکان قابل لمس این نگاه است. در کنار این واکنش متعهدانه، هویت شخصی نیز توانسته خود را - نه در حد هویت‌های جمعی - پررنگ سازد؛ اما بستر رشد و نمو آن هرگز نتوانسته به طور کامل، خود را به شخص و روحیه فردی محدود سازد و شاعر همیشه در مسیر میل به اجتماع و خروج از هویت شخصی گام برداشته است.

کلمات کلیدی:

ادبیات تطبیقی، هویت جمعی، هویت شخصی، مقاومت، محمود درویش، قیصر امین‌پور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1187942>

